

Céltalan utcák halmaza

1. fejezet

2017. augusztus 23., szerda

Kedves Én!

Vasárnap költöziünk. Izgulok, de már nagyon várom. Olyan szép lesz a szobám! A hétvégén a Mamáék is megnézték a lakást és tetszett nekik. Leszedtek néhány csillárt Apuval, nem lett bajuk, pedig félttem, hogy megrázza majd őket az áram.

Elég rossz, hogy nem lesz udvarunk, és emiatt kutyánk sem, pedig úgy szeretnék! Anyu azt mondta, hogy a városban lesznek parkok, ahol majd játszhatunk, de szerintem az nem az igazi.

Nem értem, miért költöziünk el, ha nem lehet kutyánk. Megkérdeztem Anyut is, azt mondta, csak nekünk akarják a legjobbat, de még mindig nem értem. Nekem ott volt a legjobb.

2. fejezet

2024. július 24., csütörtök

– Sajnálom, tényleg, de ha ez még egyszer megtörténik, be kell rakjalak a kórházba.

Nem tudom eldönteni, mit érzek. Leginkább semmit, mintha mindent kiteptek volna belőlem és egy tátongó úr lennék. Talán az is vagyok. Csalódott vagyok, ugyanakkor mindig is ezt akartam, nem? Olyan régóta fantáziálok erről.

– Adok időpontot jövő hétre, oké? Kérlek, vigyázz magadra, ez nagyon nem lesz így jó – néz rám könnyörgően.

– Rendben, köszönöm. Igyekszem.

Nagy hazugság, de már kezdek hozzájuk szokni. Érdekes, hogy lesz valakiből, aki utálja a hazugságot, a legnagyobb hazudozó.

Direkt gyalog jöttem, minél magasabb legyen a napi lépésszámom, de kerülőkkel együtt is negyedóra alatt hazaérek.

– Szia! Na, mi volt? – vág bele Anyu, amint belépek az ajtón.

Jöhetnének újabb jól megszokott hazugságok, de ilyenkor már felesleges. Bármikor utánajárhat, mi történt, és a leleteimet is megtalálhatja.

– Szia. Közölte, hogy bedug a kórházba, ha tovább fogyok. Csak a szokásos.

– És? Ezt akarod? – néz rám felhúzott szemöldökkel, válaszra várva.

Sosem szerettem a túl egyenes kérdéseket, mert amennyire utálok hazudni, éppannyira nehéz őszintének lennem. Hogy mindkettőt elkerüljem, ilyenkor többnyire nem válaszolok, ami tudom, nem megoldás, de egyelőre nem volt jobb ötletem. Anyu rájön, hogy nem húz ki belőlem semmit, így kicsit megenyhül.

- Szeretem, hogy itthon vagy. Szeretem, hogy amikor hazaérek, láthatlak. Szeretem, hogy bármikor hallhatom a hangodat. Nem akarom, hogy egy kórházban lakj, egyszerűen nem tudnám elviselni. Csak azt akarom, hogy boldog legyél és egészséges.

Egészséges. Furcsa szó, amit remélem, sosem lehet majd rám akasztani.

Ismét nehéz megszólalnom, ezért valahogy magamra erőltetek egy mosolyt.

3. fejezet

egész(séges)

*az űr lelkemben
lassacskán megemészt,
míg a testem
megnyugvásért koldul.*

*tudom, hogy
sosem leszek egész,
hiszen már teljes
lényem megritkult.*

4. fejezet

Miután befejeztem a harmadik osztályt, nyár végén elköltöztünk egy órára a korábbi otthonunktól. Mondhatni semmi nem kötött már minket oda, és mivel egy kisvárosban éltünk, a szüleink úgy gondolták, máshol könnyebben felépíthetjük majd a jövőnket. Nem hibáztatom őket ezért, épp ellenkezőleg, viszont tagadhatatlan, hogy alig kilencévesen akármennyire igyekeztem, ezt nem tudtam megérteni. Ennyi idősen senki sem azon gondolkozik, hogyan építse fel a jövőjét.

Ezután szeptemberben egy új iskolában kezdtem. Nem nekem volt a legjobb osztályom, viszont nagyon is szerettem őket. Néha még mindig visszanézek közös képeket akkoriból, de olyan, mintha az emlékezetem egy részét kitörölték volna. Ott voltam, látom magamat a képeken, de hiába próbálkozom, nem tudok visszaemlékezni semmire. Olyan, mintha valaki más élte volna át helyettem mindezt.

Tíz-tizenegy voltam, ötödikes, amikor elkezdtem „kihasználni” a testemet. Hosszú volt a hajam, de közel sem annyira, mint a többi lánynak. Mást kellett keresnem. Körmök. Ennyi idősen a legtöbb lány már elkezdte növeszteni a körmeit,

de bárhogy próbálkoztam és vigyáztam, mindig letörtek, ha kicsit is megnőttek, utáltam, hogy nem olyan szép a formájuk, mint másokénak. Amikor már sokadjára buktam el egy általam kitalált versenyben, megtaláltam az akkor tökéletesnek tűnő megoldást. Én leszek a legvékonyabb.

Ahogy torzult az énképem, úgy változtam meg én is. Hosszú ideig lappangott bennem sok minden, de mindig is a felszínen maradtak és beárnyékkolták a napjaimat. Hiába próbálsz elnyomni valamit, ami ilyen erővel bír feletted.

Telt az idő, majd tizenhárom évesen, mikor egy gyereket jelentősen meghatároznak a társas kapcsolatai, én nem legjobb barátot, hanem legnagyobb ellenséget választottam. A testem. Úgy éreztem, mindig ellenem dolgozik és ellentmond nekem. Hatalmat akartam, erőt, hogy uralkodhassak valami felett, amit majd később teljesen megváltoztassak és végül tönkretégek.

Sokszor kérdeztek már engem az eddigi legmélyebb pontomról. Mindig ugyanazt válaszolom: „Tizenhárom voltam.”, de közben nem vagyok benne biztos, hogy ez tényleg így van. Korszakokra osztom az anorexiám történetét. Minden korszak 2 gyógyulási próbálkozás között helyezkedik el és mindegyik teljesen más. Ahogyan két anorexiás is különbözhet és más-más tünetekkel rendelkezhet, úgy tértek el egymástól

teljesen a korszakaim is. Ezért, ha a legmélyebb pontomról érdeklődnek, nem tudom, hogy válaszoljak. Egész életemben? Hányadik korszakomban? Hány évesen? Így hát végül mindig ugyanazt mondom: hogy tizenhárom voltam. Valószínűleg azért, mert akkor volt a legalacsonyabb a súlyom, de valójában nem tudom a választ. Nem mélypontjaim voltak, hanem inkább gödrök, amikből ki kellett másznom, hogy a következőhöz érjek. Nem várom el, hogy valaha is egyenes legyen az utam, sőt, nem is szeretném. Viszont hiszek abban, hogy mindig egyre kevesebb gödör lesz, és idővel azokból is könnyebben fogok kimászni.

5. fejezet

2021. szeptember 18., szombat

Kedvetlen vagyok és folyton a kaján agyalok. Mindig ez van és sosem tudom jól érezni magam, hiába szeretném. Nem értem, hogy tudnak az emberek ilyen önfeledten és élvezettel enni. Egy ideje nem szeretek másokkal lenni, mert a programok valahogy mindig az evéshez kötődnek és ez elveszi a kedvem az egésztől. Szeretném szépnek érezni magam és nem akarom, hogy mindig ezen aggódjak.

2021. október 02., szombat

Tegnap este nagyon rossz pánikrohamom volt, de ma már jó napom volt és finomakat is ettem. Estefelé kezdtem éhes lenni, de nyilván nem ettem, mert már vacsora után volt. Szerdán volt az eddigi legalacsonyabb a súlyom. Anyu ki van készülve, sírt az udvaron, mert nem akarja, hogy meghaljak. Arra ébredtem, hogy veszekednek Apuval, arról volt szó, ki hibás azért, mert beteg vagyok. Még mindig nem tudom, meg akarok-e gyógyulni, de ha igen, akkor miattuk.

6. fejezet

2021. augusztus 17-én este döntöttem úgy, hogy meggyógyulok. Előtte pár nappal érkeztünk haza a testvéremmel egy nyári táborból és aznap délután ismertem meg az első szerelmemet. Amikor apukám öléből elődugta a fejét egy kiskutya, enyhe kifejezés, hogy össze voltam zavarodva. Erre számítottam legkevésbé, elvégre azelőtt négy évvel megbeszéltük, hogy nem lesz kutyánk, most, hogy lakásban élünk. Azóta már tudom, miért kaptam az ajándékot, aki ez a mondat gépelése közben is a lábamon alszik. A szüleim érthetően kétségbe voltak esve, mert egyedül számomra nem volt nyilvánvaló az állapotom súlyossága, ezért az utolsó reményszálhoz nyúltak.

17-én délelőtt anyukám véletlenül rám nyitotta az ajtót, mikor fehérneműben voltam, és mikor meglátott, elsírta magát. Aznap este ráállítottak a mérlegre, amit egy hosszú beszélgetés követett. Apukám egyszer csak megkérdezte, szeretem-e a kutyámat. Nem értettem a kérdést, még szép, hogy szeretem, válaszoltam, mire felém fordította a telefonját és egy képet mutatott, amin egy csontsovány tacsó volt. Akkor döntöttem.

Talán megkérdőjelezhetőek a szüleim módszerei, de hatásosak voltak, annyi szent. Ezután nehéz hónapok elé néztem. Elkezdtem járni pszichológushoz és pszichiáterhez. Az ősszel volt a legsúlyosabb az állapotom, nem bírtam tartani a karomat telefonáláskor, annyira legyengültem, és volt, hogy nem tudtam elaludni, úgy fájtak a csontjaim. A gyógyulásom alatt legtöbbször a művészetbe menekültem, rengeteg füzetem telt meg rajzokkal, amiket azóta is őrzök. Tél végén majdnem egy év után már ismét menstruáltam és ahogy jött a tavasz, úgy éreztem magam egyre jobban. Már csak pár hónapom volt hátra, hogy elkezdjem a középiskolát és tiszta lappal kezdjek, az életem betegségben eltöltött részét titokban tartva.

7. fejezet

Mikor elkezdtem járni pszichológushoz és megerősítette, hogy anorexiás vagyok, elmondtam az akkori két barátnőmnek, mi a helyzet. Hosszú ideig haragudtam rájuk azért, ahogy a helyzetet kezelték és egy részem talán még most is dühös rájuk, de el kellett fogadnom, hogy nem várható el valakitől, hogy tudja, hogyan kezeljen ehhez hasonlót, pláne tizenhárom évesen. Röviden összefoglalva nem volt pozitív élmény megosztani velük, mivel küzdök, így arra jutottam, ez egy olyan dolog, amiről nem beszélhetek másoknak, különben sérülök.

A középiskola kezdetével megismertem a barátnőmet, aki csodával határos módon képes volt változtatni ezen. Már majdnem egy éve barátok voltunk, mikor úgy éreztem, bízom benne és először meséltem neki a történetemről. Akkor tudtam meg, milyen is egy igazi barát.

Ennek ellenére nem olyan dolog ez, amiről gyakran beszélünk és a sebezhetőséggel kapcsolatos rossz élményeim ezután is túlerőben maradtak. Holott ennek már majdnem két éve, még mindig ő az egyetlen, akinek beszéltem erről. Csodálatosak a barátaim, de soha nem éreztem magamat képesnek arra, hogy igazából megnyíljak nekik. Elfogadtam, hogy az életem

bizonyos részei örökké rejtve maradnak. Erre mit csinállok?
Több oldalon keresztül megnyílok idegeneknek és
naplóbejegyzéseket gépelek be egy pályázatra, ami az
őszinteségen alapul. Remélem, aki ezt most olvassa, tudja,
mekkora kihívás ez számomra. Talán épp eljött az ideje, hogy
megtanuljak sebezhetőnek lenni.

8. fejezet

felemészttve

fulladozva a veremben

egyszerre száz hang

sikoltotta a fülembe:

„fojtsd el csírájában!”

de a csíra palánta lesz,

s egyszer csak teljes egész,

az egyetlen, mi kevesebb lesz,

nem más, mint én.

9. fejezet

2024. május 14., szerda

Ma voltam nőgyógyásznál, kellemes csalódás volt, nagyon kedvesek voltak velem, beszélgettek és próbáltak megérteni. Azt mondta a doki, lehetne egy jó példa előttem, hogy Anyu egészséges, mégis boldog, és igaza is van, de ezt még időbe telik elfogadnom, ha egyáltalán el tudom. Tudom, hogy így van, de úgy érzem, csak akkor lehetek igazán boldog, ha haldoklom.

Eszméletlenül kövérnek látom magamat és kudarcnak érzem, hogy sosem kerültem kórházba. A nőgyógyász nem adott fogamzásgátlót, azt mondta, várjunk egy hónapot. Lényegében a menstruációm csak tünetileg jönne meg és semmit sem gátolna meg. Tegnap vérzett az orrom, a gerincem mentén sebek vannak és lement 44-re a pulzusom.

10. fejezet

Végül ezután nyáron elmentem még egyszer, ahol felírtak nekem hormonpótlót, amit egy hónapon át szedtem. Utána szinte egyből meg is jött. Még egy okkal kevesebb, amiért betegnek érezhettem magam. Zokogtam, de közben tudtam, hogy senki sem kényszerített erre. Nem bántam meg teljesen, úgy gondolom, ennek így kellett lennie, megmutattam a testemnek, hogy igenis képes erre. De ugyanakkor rögtön megfogalmazódott bennem, hogy ezt soha nem csinálnám újra. Volt valami sajátos ereje és varázsa, amikor először vártam meg, hogy hosszabb idő után ismét természetesen sikerüljön. Visszaigazolás volt, egy jel, hogy jó úton haladok és már elértem valamit. De ebben az esetben sem lelkileg, sem testileg nem álltam rá készen.

Ez mind a „második korszak” után történt, aminek egy pánikroham vetett véget a helyi pláza parkolójában. Akkor már több hónapja egyre rendszeresebbek voltak a rohamok, viszont általában mikor egyedül voltam és az egészet eltitkoltam a szüleim elől. A parkoló szélén a fűben ülve vallottam be, mennyire rosszul is vagyok. Másnapról ismét megpróbálkoztam a gyógyulással.

11. fejezet

A „harmadik korszak” volt talán a legsúlyosabb, még ha a számok nem is feltétlenül így mutatják. Azoknak sosem szabad hinni. 2024 ősze egy eleve nagyon nehéz időszak volt számomra, amiből az anorexiába menekültem. Ezt már ismertem. Komfortot adott és ebben találtam menedékre, ha nem találtam a helyem a világban.

Drasztikusan lecsökkentettem a napi bevitelemet és amikor csak tudtam, edzettem. Már alig pár hét után elkezdett a testem segítségért kiáltani és vészjeleket adni. Csomókban hullott a hajam és nem tudom, hogy tényleg ennyire hideg volt-e az az ősz, vagy csak én éreztem annak, de tíz percnél tovább képtelen voltam odakint lenni, különben fokozatosan átfagytak, majd teljesen elzsibbadtak a testrészeim. Sokszor odabent is megtörtént, de a szabadban elkerülhetetlen volt. Először az ujjaim, majd a kéz- és lábfejeim, míg végül már a karjaim is. Ugyanúgy mozogtak, de nem éreztem őket, mintha nem is a sajátjaim lettek volna.

Akkoriban a barátaimmal néha elmentünk úszni, de miután az egyik alkalommal a vízben történt meg velem, abba kellett

hagynom. Rettegtem, hogy egyszer csak nem fogok tudni megmozdulni és megfulladok.

Egyik reggel épp a szobámból tartottam kifelé, mikor kis híján elájultam. Bevertem a fejem az ajtófélfába és ha nem lett volna mibe kapaszkodnom, el is estem volna. Rohantam a mosdóba, ahol hamar kisírtam magamat, majd kimentem és mosolyogva közöltem apukámmal és a testvéremmel, hogy jól vagyok. Halálfélelmem volt, de bármire képes lettem volna, hogy tartsam a látszatot. Az év elejéhez képest addigra majdnem tíz kilót fogytam.

Ez a nap valamiért nagyon erősen megmaradt bennem. Annak a gondolata, hogy a családom ilyen állapotban látott engem, az örületbe kergetett. Rohadt szemét ez a betegség, mert egyszerre a benne szenvedőt és a körülötte levőket is tönkreteszi. Végig tudatában voltam, hogy fájdalmat okozok másoknak, mégsem tudtam megállni.

És aztán rá egy hétre újra elhatároztam magam. A motivációm ismét a családom volt. Sokszor belegondolok, vajon jó volt-e így és nem inkább magamért kellett-e volna belevágnom a gyógyulásba, de úgy hiszem, ez számít legkevésbé. Az életet választottam, és ez a legfontosabb.

Akármennyire is próbálok pozitívan gondolkozni, hogy lesz-e még több „korszak”, vagy beleesek-e még hasonló gödrökbe, azt nem tudhatom. Van rá esély, viszont biztos vagyok benne, hogy folyamatosan fejlődök és ha éppenséggel így alakulna, akkor már tudnám, hogyan mentsem meg magamat. Mert én voltam, még akkor is, ha a cél a szemem előtt mások boldogsága volt. Igen, kaptam segítséget és igen, sokszor érzem úgy, hogy bizonyos emberek nélkül sosem jutottam volna el idáig. De én jártam meg ezt az utat és én hozom meg minden egyes nap a döntést, hogy tovább küzdjek.

Őszinte leszek, még mindig nem teljesen tudom, hogy csináltam. Annyiszor kérdezték már, mégsem tudtam válaszolni. De amiben biztos vagyok, hogy elengedhetetlen: csináld félve. Nem az a bátorság, ha valaki nem fél, hanem ha annak ellenére is kitart. És ha félek, tudom, azért van, mert bátor dologra készülök.

12. fejezet

„Szürcsölöm a forró kávémat, nem törődve azzal, hogy égeti a nyelvem. Odakint havas táj, melyet már csak két hónapig láthatok. Gyászolom a jelent, gyászolom az élőt, gyászolom az emlékeim. (...)

... kicsi a bors, de erős. Csak akkor lehetek erős, ha kicsi vagyok? Hát akkor mégis miért érzem magam ilyen gyengének? (...)

Már a második kávémat főzöm le, egyedül a remény él még bennem, hogy felmelegít, hogy nem érzem többé ezt a dermedtő fagyot idebent. De fázok, még mindig fázok. (...)

Honvágyam van, pedig még itthon vagyok.”

Január végén elköltöztem. Volt, aki nem értette, miért okozott ez nehézséget, ha ugyanebben a városban maradtam, csak már a kertvárosban lakom. De az emlékek ettől függetlenül kötődnek helyekhez, ráadásul nem biztosított, hogy egy új környezet ténylegesen az otthonunkká válik.

Lehet, hogy csak szerencsém van, de mintha mindig ide tartoztam volna. És azt hiszem, azzal eleget mondok, hogy már hidegen iszom a kávé.

13. fejezet

Anorexia, mint identitás

Nem is olyan régen összefutottam egy lánnyal és teljesen ledöbrentett, milyen természetesen kezeli, hogy anorexiás. Ahogy hallgattam, úgy tűnt, mint aki már rég megbékélt a gondolattal. Elfogadta. Ki tudta mondani.

Ezt így is lehet? Mégis hogy lehetséges, hogy többéves harc után sem jutottam el odáig, ahová ő? Vajon mit csinállok rosszul? Néha még mindig efféle gondolataim vannak, de ugyanakkor ráébredtem, hogy emiatt még nem vagyok kudarc. A saját tempómban gyógyulok. És sose késő fejlődni. Ez a lány adott nekem motivációt, hogy erről írjak és így közelebb kerüljek az elfogadáshoz. Még ha nem is mondom ki, legalább már le tudom írni.

Mindezek ellenére mélyen legbelül sosem tudtam elkülöníteni egymástól önmagammat és az anorexiát. Legalább annyira a részemnek tekintetem, mint azt, milyen színű a hajam vagy éppen hány éves vagyok. És szörnyű belegondolni, de sokszor úgy érzem, ez a legérdekesebb dolog velem kapcsolatban, hogy enélkül senki lennék. Érdekes, hogy így érzek, miközben mégsem tudom elfogadni a tényt, hogy ezzel

küzdök. Sokat gondolkodtam és arra jutottam, hogy hatalmas különbség van aközött, hogy az identitásom az anorexia, vagy az anorexia az identitásom *egy része*.

Meg szeretném találni az egyensúlyt, amit a lánynak is sikerült. Több vagyok, mint beteg.

14. fejezet

Ki hogyan élte meg?

Arról már beszéltem, hogy én hogyan éltem meg, de természetesen a környezetemre is hatással volt az egész.

Érthetően nehéz helyzet ez a családtagoknak, hiszen tehetetlennek érzik magukat és nem tudják, tényleg segítenek vagy valójában csak ártanak. Főleg szülőként nem akarja senki sem így látni a gyermekét. A családom mindig megpróbált nekem segíteni és még ha nem is feltétlenül értették, mi zajlik le bennem, ott voltak számomra. És én is igyekeztem elmagyarázni nekik, bizonyos dolgok miért okoznak nekem nehézséget vagy éppen miért érzek úgy, ahogy.

El sem tudom képzelni, a barátaim hogyan élték meg. Annyira elzárkóztam, hogy esélyt sem adtam nekik, hogy megértsenek. Egyetlen barátnőm tudott róla, ő tudom, hogy igyekezett vigyázni rám. De a többieket (és valójában még őt is) teljesen kizártam az életem ezen részéből. Egy másik barátnőmtől bocsánatot kértem, amiért sok találkozóra nemet mondtam, de valójában nem adtam magyarázatot, csak annyit mondtam, hogy azért teszem, mert nem vagyok jól. Ő is látta, hogy valami baj van, de én teljesen elérhetetlen voltam.

Néha elgondolkodom, miért nem mondtak semmit. Ennyire nem látszott? Tíz kilót csak észrevesz az ember. Vagy az volt, csak nem tudták, mit mondjanak? Betudták a költözés miatti stressznek? Ha nem így alakul, vajon még meddig nem tettek volna semmit? Míg kórházba nem kerülök? Ha ezt olvasnám, azt mondanám, ez teljesen idióta, amiért nem képes megbeszélni velük. Mégsem fogadom meg a saját tanácsomat, csak azt hajtogatom, hogy „majd egyszer”. „Majd egyszer” eljön az ideje és felteszem nekik az előbbi kérdéseket. De aztán lehet, hogy sosem jön el. Szégyellem, hogy szinte beletörődtem, hogy ez így marad és legszívesebben le sem írtam volna, de megfogadtam magamnak, hogy őszinte leszek. Összességében azt tudom csak mondani, hogy nem tudom, hogyan élték meg. De az biztos, hogy ha tőlem zárkózott volna el valaki magyarázat nélkül, az nem esett volna jól. És nem hibáztatok senkit, mert én sem tudom, hogy reagálnék, ha ebbe a helyzetbe kerülnék.

Egy barátommal akkoriban közelebb kerültünk egymáshoz, és noha őt sem avattam be, mindig érdeklődött afelől, hogy vagyok és próbált felvidítani. Ő volt az egyetlen, aki tényleg ki tudta fejezni, hogy aggódott értem és ha nem tudta, hogyan segíthetne, inkább megkérdezte, mit tehet értem, mintsem, hogy

annyiban hagyta volna. És ez többet ért, mint bármi más, mert ez a kérdés azt jelentette, hogy ott van nekem.

Mindezzel azt akarom mondani, természetes, hogy mind máshogy reagálunk nehéz helyzetekben. De ha akkoriban nem lett volna senki az életemben, aki támogatott volna, most biztosan nem itt lennék. Nem szabad szemet hunyni a dolgok felett és várni, hogy majd a „megfelelő ember” segítsen, hanem igenis meg kell próbálni, hogy mi lehessünk az, aki segít.

15. fejezet

Ki mit tanult belőle?

A családomnak rengeteg türelemre volt szüksége ahhoz, hogy jól tudják kezelni, ami velem történt. Sok időbe telt, de egyre inkább megértének és tudják, mik okoznak még nehézséget. Akármennyire szörnyű is volt sok minden, amit átéltünk, kétségkívül megerősítette a kapcsolatunkat. Kifejezetten az első gyógyulási próbálkozásomnál vettem észre, hogy napról napra több időt töltöttem a családommal és egyszerre gyógyítottam a társasági életemet a testemmel és a lelkemmel. Ha a tanulás szó szerinti jelentését nézzük, úgy is elmondható ez róluk. Mind biológiai és pszichológiai szempontból egyre többet tudtak meg az evészavarokról, és számomra hihetetlen, hogy az évek alatt mennyi mindennel bővült az ezekről kialakított képük, főleg ahhoz képest, hogy nem is olyan sok évvel ezelőtt még majdnem teljesen laikusok voltak.

Én pedig annyi mindent tanultam az évek során, hogy azt mind felsorolni képtelenség. De talán inkább úgy fejezném ki, mi mindent adott nekem, hogy ilyen fiatalon beteg lettem, majd végül a gyógyulás mellett döntöttem. Teljesen más lett a világnézetem és az életfelfogásom, megtanultam hálásnak,

türelmesnek és kitartónak lenni. Már tudom, hogy normális félni és ennek ellenére is tudok cselekedni. Megismertem, és már meg is értem önmagam, megtanultam szeretni a saját társaságomat. Kaptam egy új esélyt az élettől, és ha nem éltem volna vele, annyi mindenből kimaradtam volna. Barátságok, könnyek, nevetések, ölelések, emlékek, amelyek soha nem történtek volna meg és semmi sem pótolhatná őket. Mindegy, hány éve koptatom az iskolapadot, mindegy, hány könyvet olvasok, azt hiszem, soha semmi más nem fog még ennyi mindent tanítani és adni nekem. Lehet, hogy majdnem meghaltam, de ha nem így lett volna, talán sosem élek igazán.

16. fejezet

Jövőkép

Ha a pár évvel ezelőtti énemnek elmesélném, hogy vannak terveim a jövőre nézve, ráadásul mennyi, valószínűleg csak pislogna. Teszek értük és próbálok felkészülni rájuk, ugyanakkor inkább céloknak hívnám őket, mert az egyik a sok közül, amit megtanultam az utóbbi években, hogy nem mindig kell előre tervezni. Az élet még úgylis számtalanszor keresztbe fogja húzni az elképzeléseimet, így könnyebb, ha hagyom. Ráadásul a váratlan dolgoknak is megvan a maguk szépsége.

Mindig is érdekelt a pszichológia, de az utóbbi évben jöttem rá igazán, hogy semmi más nem varázsol el ennyire és ez az, amit valóban szenvedéllyel tudnék csinálni. Szeretném megérteni, hogyan működünk, mit miért teszünk és érzünk. Őszintén remélem, hogy minden tapasztalatom segítségül jön majd később és így könnyebben tudok azonosulni másokkal.

Először is szeretnék leérettségizni, majd egyetemre menni. Nyelveket akarok beszélni, utazni, szórakozni. Szeretném, hogy évek múlva minden reggel boldogan menjek dolgozni, mert azt csinálom, ami boldoggá tesz. Addig is pedig próbálok megtenni minden tőlem telhetőt, hogy ezek valóra válhassanak.

Nehéz elképzelni magamat tíz év múlva, elvégre még most sem teljesen tudom, ki vagyok. Amit csak remélni tudok, az az, hogy pszichológus lettem vagy legalábbis azon az úton járok, esetleg lett egy saját lakásom. Amiben viszont biztos vagyok, hogy büszke vagyok magamra és mindenre, ami a tíz év alatt történt velem. Ha addigra valamiért nem értem el a mostani céljaimat, biztos vagyok benne, hogy oka van és talán azért, mert mégsem nekem szánták őket. Ezesetben pedig tudom, hogy boldogulnék és így is élvezném az életet.

Nem fejezhetem be anélkül, hogy hozzáfűzném, addigra már nem leszek beteg. Az élet több a buboréknál, amiben olyan sokáig éltem. Lesznek-e addig még megingások? Valószínű. De ez nem jelenti, hogy valaha is fel fogom adni.

Élni fogok.

17. fejezet

2023 nyara

Kezd lemenni a nap és már alig bírok menni, annyit sétáltunk. Már sokadjára sétálok hazafelé a barátnőmmel, de épp azon nevetünk, hogy képtelen megjegyezni, merre kell menni. Mindegyik mellékutcába lefordul és én minden alkalommal felnevetek.

– Úgy csinálsz, mintha még egyszer se jöttünk volna erre! – mondom.

– Ilyen hülye utcákban hogy tudnék eligazodni? Rövidek, ugyanúgy néznek ki, mind ugyanoda ér ki és olyan, mintha a semmi közepén lennénk! Ez a céltalan utcák halmaza.

Ezen elgondolkozom. Majdnem hat éve, hogy itt lakom és mindig tudtam, hogy van valami furcsa ebben a környékben, mégsem tudtam, mi az. De ez valahogy passzol. Ennek a mondatnak semmi értelme, mégis annyira igaz! Pont, mint ezek az utcák. Az ember akárhányszor jön ide, eltéved és meg nem mondaná, hogy ez a belváros. Mégis létező utcák és a maguk módján „működnek”, hiszen emberek laknak itt és épp mi is itt sétálunk. Talán mind kicsit céltalan utcák vagyunk. Néha teljesen elveszettnek érezzük magunkat, mi is furcsák vagyunk

a magunk módján és elsőre talán nehéz kiigazodni rajtunk. De van bennünk valami közös, hiszen mind utcák vagyunk. És lehet, hogy valaki majd egyszer csak besétál és azt mondja, ő örökké ott szeretne lakni.

– Egyszer írni fogok egy könyvet és ígérem, ez lesz a címe – mosolygok rá.